

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 04/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 147

Hòa Thượng nói: ***“Phàm hễ việc gì cũng đều là cơ duyên. A Di Đà Phật xây dựng một thế giới Cực Lạc để cung cấp cho chúng sanh ở thế giới 10 phương có duyên một đạo tràng tu học. Tuyệt đối không có một chút tư tâm vì chúng ta tu hành mục tiêu của chúng ta là đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc cho nên tâm nguyện giải hành của chúng ta phải tương ứng với Phật A Di Đà”***.

Chúng ta phải làm đủ tiêu chuẩn để hết báo thân này, chúng ta được về Tây Phương Cực Lạc. Cho nên chúng ta cần ***“tận tâm tận lực”*** hy sinh phụng hiến mà không có một chút tư tâm riêng. Tâm nguyện giải hành tương ứng với Phật A Di Đà thì mới nắm chắc phần vãng sanh.

Suốt quá trình dài 70 năm, Hòa Thượng luôn khuyên chúng ta ***“tự hành hóa tha”*** tức là tự mình tu hành và sửa đổi để giúp người khác cũng tu hành và sửa đổi; khi người sửa đổi được cũng góp phần giúp chính mình sửa mình tốt hơn nữa.

Hòa Thượng đã dạy chúng ta rất kỹ về cương lĩnh tu học nhưng chúng ta hoặc là không làm, hoặc là làm không hết, hoặc là làm sai. Ngày nay việc này vẫn khó vì chúng ta tu hành được một chút thì chìm trong danh vọng lợi dưỡng. Ở trong danh vọng lợi dưỡng mà không bị chìm đắm trong đấy thì đây mới là buông xả.

Đa phần mọi người khi làm thường nghĩ đến quyền lợi bản thân. Khi mình có thể quên đi lợi ích cá nhân thì lợi ích mang lại còn nhiều gấp vô số lần. Chúng ta thấy bác Hồ đã hy sinh thời niên thiếu, hạnh phúc riêng của mình để chăm lo cho dân tộc đến bây giờ mỗi lần nhớ đến lời dạy của Bác, mọi người vẫn thấy rất thân thương, gần gũi, chân thật. Niệm tri ân của chúng ta về sự hy sinh phụng hiến của Bác cho cả dân tộc đều không phai mờ. thông qua tấm gương đức hạnh dân tộc cho thấy sự hy sinh phụng hiến không bao giờ bị thiệt thòi. Người sống nhờ phước. Phước là người biết hy sinh phụng hiến, ***“tận tâm tận lực”*** vì người khác mà lo nghĩ.

Hòa Thượng nhắc nhở: ***“Người tu hành phải chú ý đến sức khỏe của thân thể - thân an thì đạo nghiệp mới tiến bộ. Thế nhưng không nên khắc ý tìm cầu sự bảo dưỡng. Tâm địa thanh tịnh là căn bản của khỏe mạnh. Ăn uống đơn giản cũng là nhân tố rất quan trọng.”*** Khi chúng ta không có tâm tham cầu, thì chúng ta sẽ tự biết cân bằng về ăn uống.

Bên cạnh đó, việc ngủ cũng vậy, ngoài 50 tuổi mà 4 giờ sáng vẫn còn ngủ thì cơ thể sẽ bị tác nghẽn. Cho nên con người hiện đại hoàn toàn ngược với người xưa. Người xưa tâm tịnh thân động còn người ngày nay thân tịnh nhưng tâm động. Chúng ta ít vận động nên một tháng cộng dồn lại xem chúng ta có đi bộ được 10 cây số không? Điều kiện ngày nay khiến chúng ta không có thời gian đi bộ thì chúng ta dùng thời gian để lạy Phật.

Quan trọng là chúng ta biết điều dưỡng thân tâm của mình. Có sức khỏe tốt thì tinh thần sáng suốt. Mọi sự tư duy của chúng ta sẽ đúng đắn. Gầy yếu thì trí tuệ lu mờ, chúng ta không thể có tư duy sáng suốt được. Ăn uống đơn giản nhưng cố gắng đủ chất chứ không phải sơ sài.

Hòa Thượng nói: ***“Chỉ cần chúng ta phát tâm hoàng pháp lợi sanh, đem Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền đến với mọi người thì chúng ta có thể đem nghiệp lực chuyển thành nguyện lực. Người học Phật, quan trọng nhất là phải biết đem nghiệp lực biến thành nguyện lực thì thân này của chúng ta sẽ là thân thừa nguyện tái lai.”***

Chúng ta nên coi công việc dạy dỗ các con là sứ mạng thì rất tốt nhưng nếu coi đó là trách nhiệm phải gánh vác thì tâm thái sẽ rất cực khổ, nặng nề. Hàng ngày chúng ta làm việc với tâm vui vẻ, hy sinh phụng hiến thì thân này của chúng ta không phải do nghiệp lực mà đến cõi Ta Bà mà thân này do nguyện mà đến. Chúng ta sẽ hoàn toàn quên đi tất cả.

Hòa Thượng nói: ***“Sự thành bại của một người có liên quan rất lớn với tâm lượng của họ. Nếu mỗi người, mỗi niệm đều vì tất cả chúng sanh thì sự thành công đó của họ sẽ rất lớn, họ sẽ không bị lao tâm khổ chí.”*** Một người ***“tự tư tự lợi”*** muốn có thành công thì đã phải hao hơi tổn sức rất nhiều. Việc thành công là do chúng sanh có phước. Chúng ta cứ ***“tận tâm tận lực”*** mà việc không thành công là do chúng sanh không có phước.

Chúng ta đối với cảnh giới này còn rất xa, chúng ta mới thấy cái bóng của nó và lâu lâu cũng được hưởng một chút cái bóng của nó nhưng mà bóng râm đó không ở lâu trên đầu chúng ta. Vì sao vậy? Vì tâm chúng ta luôn thay đổi cho nên cảnh giới liền theo đó mà thay đổi.

Hòa Thượng nói: ***“Con người mỗi niệm chỉ nghĩ đến chính mình, nghĩ đến danh vọng lợi dưỡng hay phàm hề có việc gì đều gây tổn người lợi mình thì nhất định người đó sẽ bị thất bại.”*** Đây chính là đạo lý, là nhân quả chắc thật, hại người lợi mình thì mình không thể thoát được. Chúng ta làm việc tốt đơn giản vì đó là việc tốt chứ không mong muốn mọi người xung quanh bị ảnh hưởng vì mình. Họ làm việc xấu để có lợi là việc riêng của họ.

Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta rằng thành công thất bại của chúng ta chính là tâm lượng của chính mình. Chúng ta học Phật pháp Đại thừa nên biết tất cả chúng sanh là mình và mình là tất cả chúng sanh. Sự khổ đau hay hạnh phúc của chúng sanh cũng chính là mình khổ đau hay hạnh phúc. Biết đạo lý này thì chúng ta sẽ tận tâm tận lực xả mình vì người. Nếu không biết, chúng ta sẽ như những người khác, “*tự tư tự lợi*” dùng mọi cách, thủ đoạn để có lợi về mình.

Hòa Thượng dạy chúng ta, ở thời kỳ Mạt pháp, tu hành cần nhận biết rõ về hoàn cảnh xung quanh để mình giữ được tâm thanh tịnh mà vẫn phù hợp với thời hiện đại. Hòa Thượng đã nhắc nhở các học trò việc này từ 30 năm trước.

Hòa Thượng đã thị hiện một đời sống tu hành thanh tịnh của một con người thời hiện đại. Ngài đi đến đâu cũng tuyệt đối tuân thủ luật pháp nước sở tại đồng thời vẫn giữ được đời sống thanh tịnh. Tuy Ngài không ba y một bát nhưng từ năm 36 tuổi Ngài đã Tam Bất Quản: Không quản người, không quản tiền, không quản việc.

Về nội tâm thì một câu “*A Di Đà Phật*” Ngài niệm đến cùng, về mặt giáo huấn thì Ngài xây dựng đội ngũ kế thừa, tiếp nối sứ mạng giáo dục và tiếp độ chúng sanh các tầng lớp. Bấy mười năm Ngài chưa từng ngơi nghỉ, ngay đến lúc vãng sanh, không vì già yếu, Ngài vẫn có những lời dạy bảo thiết thực cho chúng sanh, nhất là việc thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền.

Hòa Thượng nói rằng Phật đạo đối với chúng sanh hiện đại là điều quá xa vời. Qua năm tháng tu hành, chúng ta cũng cảm nhận được lời nói này. Con đường đi đến thành Phật không hề đơn giản, vì sao? Vì hằng ngày tập khí phiền não của chúng ta vẫn chưa không chế tốt nhất, gần danh dính danh, gần lợi dính lợi, gần bất cứ thứ gì thì dính vào thứ đó.

Cho nên, một mặt Ngài đề xướng Phật đạo, mặt khác Ngài tích cực đề xướng nhân đạo, khuyến tấn mọi người làm tốt bổn phận làm người của chính mình. Ngài sách tấn việc phát huy chuẩn mực Thánh Hiền trong đời sống thường ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật.

Hòa Thượng nói rất rõ rằng phương thức đời sống xã hội thời xưa hoàn toàn khác với thời nay, cho nên người xưa và người nay tiếp nhận giáo dục cũng khác nhau. Việc áp dụng cứng nhắc một kiểu cách giáo dục thời xưa vào thời này là điều không phù hợp. Người xưa rất dễ dàng có thành tựu là vì sự cám dỗ của cuộc sống rất ít, còn ngày nay, sự cám dỗ quá lớn, cho nên việc tu hành hiện nay là khó trong khó.

Hòa Thượng nhắc đến Lục Hòa Kính trong Phật pháp gồm “*Thân Hòa Đồng Trụ, Kiến Hòa Đồng Giải, Khẩu Hòa Vô Tranh, Giới Hòa Đồng Tu, Ý Hòa Đồng Duyệt, Lợi Hòa Đồng Quân*”. Tuy nhà Nho không nói ra sáu phép lục hòa nhưng ngũ luân thập nghĩa đã chân thật đầy đủ tinh thần của lục hòa. Con người hiện đại trong một gia đình, từ nhỏ đã tiếp nhận những giáo dục tưởng chừng như đúng nhưng lại không đúng. Trẻ

nhỏ được học những thứ làm tăng trưởng dục vọng mà đáng ra chúng phải được xây dựng nền móng đức hạnh.

Hai đứa con trong một gia đình, một con rất giỏi nhưng công cao ngã mạn, coi ông bà cha mẹ không ra gì. Còn một con không giỏi, không biết nói tiếng anh, không biết đàn ca sáo nhị nhưng lại biết kính trên nhường dưới, yêu kính ông bà cha mẹ. Vậy hai đứa trẻ đó, chúng ta thích đứa bé nào?

Chắc chắn trong tâm khảm người làm Cha Mẹ, ai cũng muốn một đứa bé ngoan hiền. Thế nhưng, từ nhỏ, tại sao chúng ta không dạy chúng ngoan hiền. Chúng ta luôn bảo chúng cứ ăn và học thôi, mọi việc không phải làm gì cả. Thế là chúng chỉ có học, đến một lúc nào đó chúng bị áp lực quá khiến phải nhảy lầu. Cuộc sống của chúng chẳng có gì khác ngoài việc học.

Thầy Thái từng kể mình cũng là sản phẩm của chủ nghĩa học vị, khi không đạt điểm vào lớp chọn là Thầy khóc đến mấy ngày. Ấy thế mà không được tiếp nhận giáo huấn Thánh Hiền, giáo dục chuẩn mực thì chẳng có ai khóc, chẳng ai quan tâm. Đáng lẽ con mình không được tiếp nhận giáo dục chuẩn mực thì người làm Cha Mẹ phải lo lắng dằn dặt này họ chỉ lo sợ con mình không học được tiếng nước ngoài.

Bản thân chúng tôi, sự học gầy đổ không biết bao nhiêu lần, đến ăn còn chẳng đủ, nói gì đến việc học hành. Vậy mà khi lớn lên, thấy tiếng Hán là cần thiết nên chúng tôi đã chuyên tâm học tập và kiếm được việc làm. Nhờ đó tiếp cận giáo huấn Thánh Hiền thông qua lời giảng của Hòa Thượng Tịnh Không. Thời điểm đó chúng tôi đã ngoài 30 tuổi.

Hòa Thượng cho biết con người hiện đại ở trong mỗi gia đình được tiếp nhận giáo dục tưởng chừng là đúng nhưng lại là sai cho nên những con người đó ở trong nhà thì nhà không an, ở ngoài xã hội thì làm xã hội bất an, tạo nên một cục diện loạn. Cục diện này chính là do Cha Mẹ tạo nên.

Chúng ta phải xem xét việc người xưa làm và kết quả của họ mà học theo chứ không cần đua theo “*cái thấy, cái nhìn*” của thời hiện đại, học đòi theo những trường danh giá, tốn quá nhiều tiền. Nhiều khi cái tốt còn chưa gặt hái được mà đã tiêu hết phước. Chúng tôi từng biết mấy vị Thầy từ nhỏ không học ở những trường tên tuổi mà hoàn toàn chỉ là tự học, song bây giờ đã nổi tiếng, trở thành giám đốc trung tâm dịch thuật.

Trong khi có người bỏ ra rất nhiều tiền để vào các trường nổi tiếng nhưng sau khi ra trường thì làm những nghề không liên quan đến ngành mình đã học. Có người tốt nghiệp đại học xây dựng nhưng cầm gạch xây tường cũng không biết làm. Trong khi có người không học chút gì về xây dựng lại biết làm.

Cho nên việc này, chúng ta cần xem lại. Khi con chúng ta còn nhỏ, chúng ta phải cắm gốc chuẩn mực đạo đức là chính. Khi đã có đạo đức thì tương lai, việc phát triển

các kỹ năng trong cuộc sống là điều không khó. Đạo đức sẽ dẫn đường khởi tâm động niệm, hành động việc làm đúng đắn, ngược lại không có đạo đức thì đều sai hết. Cha Mẹ hiện đại tập trung quá nhiều vào kỹ năng, biến con thành những cái máy ăn, máy ngủ, máy học, không biết làm gì ngoài việc tiêu sài, phá phách. Việc này chúng ta phải sâu sắc mà phản tỉnh, con người phải được cắm gốc nền tảng đạo đức./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!